

Életem egyszerû, nem tudom, hová jutok,
Egy biztos úton még ma elindulok.
Tévedésből túl korán elengedtek,
Úgy gondolták, sokáig melengettek.

Célpont voltam, rám számoltak,
Acél ajtók rám csukódtak.
A napok hosszú sora megzavart,
Hiszékeny életem naponta felkavart, felkavart.

Nézd, üres két kezem,
A köd elnyelte fejem!
Dalaimat rád kiáltom,
Nincs senkim, nincs semmim a világon,
Nincs senkim, nincs semmim a világon,
Nincs senkim, nincs semmim ezen a világon.

Nevünket nem kell, hogy valahol jegyezzék,
Életünk semmilyen, nem kell, hogy szeressék,
Eljön a nap, hogy fejem nincs hol lehajtanom,
De a jelenem a tiéd, vidd, neked adom, neked adom.